

Bestyrelse, som man ogsaa har foreslaaet, forekommer det mig, at det stemmer bedst med vore øvrige Bestyrelsesgrenes Organisation og i og for sig er naturligt, at den afløses af en enkelt sagkyndig Mand, som kan bære det fulde moralske Ansvar. Derimod forekommer det mig temmelig ligegyldigt, hvad Navn han faar, om han kaldes Departementschef eller Medicinaldirektør eller Medicinalinspektør, naar kun Navnet ingen væsentlig Forfjæl gjør i hans Stilling, men han stilles umiddelbart under Justitsministeren og kan forhandle med ham paa samme Maade som enhver anden Departementschef og ikke har en Chef over sig, og ingen anden Departementschef skydes ind imellem ham og Justitsministeren. En juridisk Forfatter har i det sidst udfomne Nummer af „Ugeskrift for Læger“ lagt overordentlig Vægt paa det Modsatte; men jeg maa tilstaa, at hans Bevisførelse forekommer mig temmelig ensidig. Jeg synes derimod, at Ugeskriftets Redaktion har Ret i, at dersom man bevarer den nuværende Ordning, det vil sige, stiller Medicinalvæsenets Bestyrer eller Bestyrelse under Justitsministeriets første Departement, bliver det, som nu, ikke den eller de Sagkyndige, der komme til væsentlig at styre det, men det bliver den usagkyndige Departementschef, som faar den overveiende Indflydelse, fordi han repræsenterer hele Traditionen, medens Ministrene ere væglende. At der ofte ved disse Sagers Afgjørelse kan behøves juridisk Bistand eller Veiledning, er fuldkommen sandt; men den synes ogsaa at kunne staves tilveie paa den Maade, at man ansatte en juridisk Kontorchef eller Fuldmægtig i Medicinalkontoret, og Ministeren vil desuden altid selv være Jurist, ligesom han altid vil kunne have fuld Frihed til at raadsføre sig med, hvem af sine Departementschefer han overhovedet vil. Det er ogsaa ganske sandt, at Medicinaldirektøren vil faae endel med Kommuner og Fattigvæsen at gjøre — og ogsaa af den Grund er det maatte helbdigt, at vore Kommuner og vort Fattigvæsen fra det overlæste Indenrigsministerium bliver lagt hen under Justitsministeriet — men Direktøren eller Bestyrelsen eller Chefen maa selv kunne skjøerne over, hvad Bistand man behøver, og selv vælge den, og bør ikke være henvist til en bestemt fideordnet Kollega og dennes Anskuelse og Willie. Ved at stille Medicinalchefen eller Medicinalbestyrelsen under en usagkyndig Kollega paa samme Erin af Administrationen, vilde man paatrykke Medicinalbestyrelsen et Stempel af Umyndighed, der vil svække dens Autoritet overfor hans Underordnede og lamslaa den Energi og Kraft, som man haaber at finde i den nye Bestyrelse fremfor i den gamle.

Jeg skal nu slutte med at gjentage den allerede gjorte Bemærkning, at de gjorte Anser ikke ere rettede mod Personerne, men udelukkende mod Institutionen, og jeg vil ogsaa ønske, at Hensynet

til dem, deres Dygtighed og Fortjenester ikke vil træde hindrende i Veien for en Reform, der i Tidens Løb kan tilfredsstille dem, der have maattet lide Mest under det Bestaaendes Mangler. At den høitærede Justitsminister ikke hidtil har kunnet fremme de Ønsker, for hvilke jeg har gjort mig til Talsmand, fordi hans Sind og Arbeidskraft har været optaget af andre, langt større Arbejder, har jeg alt erkendt. Paa den anden Side kan man ikke undre sig over, at de ere blevne noget utaalmodige, som med nogen Grund havde ventet, at denne Sag var bleven fremmet allerede i denne Samling. Jeg vil derfor endnu ønske, at den høitærede Minister maa blive istand til at give dem nu et velvilligt og imødekommende Svar, og jeg vil endelig ønske, at han, naar han forelægger Rigsdagen sit Forslag om en Reform af Medicinalvæsenets Bestyrelse, da vil finde en større Imødekommen og Tilslutning, end hans Forgænger fandt i 1857, saa at hans Arbejde maa træde ud i Livet og der vise sine gavnlige Følger. Hermed har jeg altsaa kun tilbage med det høie Things Tillabelse at spørge Ministeren, om han ikke ser sig istand til, ialtsald i den næste Rigsdagsamling, at forelægge Forslag til en Medicinalreform eller nærmere bestemt til en Reform af Medicinalvæsenets Bestyrelse.

Justitsministeren (Mellermann): Det vilde vistnok i og for sig ikke kunne forundre Nogen, og navnlig vilde det ikke med nogen Ret kunne forundre ærede Medlemmer af Rigsdagen, om jeg overfor den Forespørgsel, her er stillet, vilde svare, eller om mine Kolleger overfor lignende Forespørgsler vilde svare, at man dog vilde finde det ønskeligt, om noget af de mangfoldige Lovforslag, som ere forelagte Rigsdagen, bleve fremmede, forinden man paany hodede op flere endnu. Det turde vistnok erkjendes, at det i og for sig vilde være et fuldkommen berettiget Standpunkt for Regjeringen; thi det har jo i den sidste, endogsaa temmelig lange Arrække, ikke blot under den nuværende Regjering, men ogsaa under den foregaaende været et Særkjende for Publikum og ogsaa for Rigsdagen idelig at raabe paa Reformen snart hiit og snart her, snart af den ene Bestaaenhet, snart af den anden. Men naar man har gjort Alvor af det og forelagt Lovforslag, ere de med meget faa Undtagelser næsten alle sammen drukkede i Udvalg eller paa andre Maader forløbne i Sandet, uden at lede til noget Resultat. Og naar jeg særlig ser hen til, hvad jeg selv i den Tid, jeg har været Justitsminister, har søgt at gjøre paa dette Omraade, Medicinalvæsenet og i det Hele taget vore Sundhedsforhold, kan jeg heller ikke negte, at jeg maatte svare der, at Sporene strække mig, thi de vende Alle sammen indad og ingen udad. Jeg skal saaledes tillade mig at minde om den Skæbne, som Lovforlaget om Tilsyn med Levnetsmidler har havt, og jeg